

Sag. Som allerede udtalt, har jeg støttet det Forslag, som blev stillet til 2den Behandling; havde vi vedtaget det, vilde vi have haft et nyt Grundlag at staae paa, og denne Rigsdags Arbejde havde ikke været spildt; men nu at kaste den hele Sag ud i en fjern og usikker Fremtid, og det, vel at mærke, uden at have noget Nyt at sætte i Stedet, dette kan jeg i mit Fædrelands Interesse ikke være med til. Selv om man vilde afsee fra den Tids- og Pengespilbe, der er gaaet forud i to Rigsdags- og to Rigsraadsforhandlinger, saa kan man dog ved denne Afstemning ikke undlade — jeg for mit Vedkommende kan det idetmindste ikke, — at kaste Blikket ud i Fremtiden. Hvis vi da nu ved denne Afstemning forkaste Forsatningsforslaget, uden at faae noget Andet i Stedet, saa er der ingen Dødelig, der kan beregne, hvilket Ministerium der vil komme, hvilken Maade og hvilke Midler det vil benytte, og hvilket Maal det vil eftertrage, og hvad der kunde blive det endelige Resultat for den talrige Bælgerbefolkning i Landet. Ved denne min Afstemning vil jeg sige Ja til Forslagets videre Fremme; men det være mig tilladt at tilføie, at forsaavidt det skulde falde i min Lod, efterat de nye Valg til Rigsdagen ere foregaaede, igjen at komme til at tage Deel i Rigsdagens Virksomhed og Afgjørelsen af denne Sag, da forbeholder jeg mig, uden Hensyn til min Afstemning idag, fuldstændig Frihed i enhver Henseende til at kunne handle efter Omstændighederne, saaledes som Situationen og hele Stillingen til den Tid maatte være, og saaledes som min Overbeviisning med mit Fædrelands Fremtids Vel for Die maatte tilsiige mig at virke og handle.

Winther: Jeg beser saa aldeles den Betragtningensmaade af den foreliggende Sag, der ved saamange Veiligheder er fremsat med saa stor Klarhed af det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), at jeg ikke skal opholde Thinget med at udtale mig videre derom; jeg skal kun tillade mig nogle Bemærk-

ninger i Anledning af de Ytringer, der idag ere fremkomne fra de to ærede sidste Talere. Dersom jeg kunde dele den Betragtningensmaade af Sagen, som de Herrer have fremsat, vilde jeg ogsaa ansee det for aldeles uforsvarligt at stemme imod det foreliggende Forslag. Dersom det var sandt, at man ved at gjøre dette kastede hele vort Forsatningsvæsen ud i en uberegnelig uvis Fremtid, dersom det var en nødvendig Følge deraf, at man skulde vedblive at være i et saadant Virvar, som vi i nogen Tid have været i, saa er det aldeles vist, at det i høi Grad var betænkeligt at stemme imod det foreliggende Forslag; men det er mange Gange tilfulde blevet klart godtgjort, at der er de letteste Veie til at faae Orden i Forsatningsagen. Det er ikke Andet end Regjeringens Willie, der forhindrer dette, og det er det nuværende Ministerium, som modsætter sig en saadan Ordning. Ministeriet har imidlertid ikke kunnet paavise, at det var ulovligt at gaae den Veie, der er paavist af Andre, det har blot sagt, at det ikke kunde anerkjende det for det lovlige Standpunkt; men ikke en eneste Grund har Ministeriet kunnet anføre imod det, der er fremført fra den anden Side. Der har været iagttaget en klog Tausshed fra Manges Side her i Thinget, fordi det er aabenbart, at dersom der kom en virkelig Debat fra begge Sider, som denne Sag jo forøvrigt nok havde forjænt her i Thinget, saa vilde det have viist sig, at denne Tausshed ikke var Andet, end hvad jeg før kaldte en klog Tausshed. De Grunde, som da vilde være komne fra dem, der nu have iagttaget denne Tausshed, skulde da være blevne veiede og fundne for lette; thi de Grunde, man kom med tidligere, vare fornemmelig disse, at Landet maatte have No efter de Ulykker, det havde lidt, at man maatte see at komme tilende med Forsatningsagen o. s. v. Det var egentlig disse Grunde, som vare de vigtigste blandt dem, der bleve anførte; fra Forsatningsagens egen Natur kunde det ikke godtgjøres, at det var berettiget, at Rigsraadet behandlede Kon- geriget Danmarks særlige Grundlov, saaledes,